

Postępowanie antymonopolowe w sprawach koncentracji a dostęp do informacji publicznej

Glosa do wyroku WSA w Warszawie z 16.12.2015 r. SAB/Wa 796/15

I. Wstęp

Przedmiotem niniejszej glosy jest wyrok WSA w Warszawie z 16 grudnia 2015 r., SAB/Wa 796/15, w którym sp. z o.o. z siedzibą w W. złożyła skargę na bezczynność Prezesa UOKiK w przedmiocie rozpoznania wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

W powołanym wyroku sąd uznał, iż nie wszystkie informacje, o których udostępnienie wnioskowano, podlegają ujawnieniu i stanowią informację publiczną. Glosowany wyrok zasługuje na uwagę, gdyż dotyczy kwestii związanych z dostępem do informacji publicznej, który to zgodnie z art. 61 Konstytucji RP¹ został zapewniony każdemu obywatelowi i jest gwarantowany każdemu obywatelowi, który pragnie zdobywać informacje dotyczące spraw publicznych. A także, wyjaśnienie ważnej kwestii, co stanowi, że dana informacja jest informacją publiczną. To właśnie tego dotyczyły kwestie sporne, które w różny sposób pojmowały strony postępowania.

Warto nadmienić, iż prawo do informacji publicznej przede wszystkim wiąże się z wolnością słowa zapisaną w Konstytucji RP jako wolność wyrażania swoich poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji w ogólności, zwłaszcza za pośrednictwem środków społecznego przekazu. Zakres przedmiotowy wolności informacji jest oczywiście szerszy od zakresu prawa do informacji (Sokolewicz, 2005, s. 9).

Należy zauważyć, że uzyskiwanie informacji publicznej w Konstytucji RP zostało ujęte jako „prawo obywatelskie”. Tym samym ustrojodawca dokonał rozróżnienia pomiędzy „prawem” a „wolnością”. Przyznanie obywatelom „prawa” do uzyskiwania informacji, że ustawodawca jest uprawniony do dokładnego uregulowania wszelkich przejawów korzystania z tego „prawa”. Obywatele nie mogą przy tym wychodzić poza przyznane im możliwości działania (Chmaj, 2002). Konstytucyjne prawo do informacji publicznej przybrało zatem charakter publicznego prawa podmiotowego, zapewniającego obywatelowi możliwość skutecznego żądania od organów władzy publicznej określonego zachowania, egzekwowalnego – w razie potrzeby – w drodze odpowiednich instytucji procesowych (Sokolewicz, 2005, s. 5).

II. Stan faktyczny

Strona skarżąca czyli Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 10 marca 2015 r. wystąpiła z wnioskiem do Prezesa UOKiK o udostępnienie informacji publicznej dotyczącej transakcji przejęcia w [...] r. przez koncern handlowy [...] Dystrybucja sp. z o.o. części mienia spółki [...] S.A. z siedzibą w [...] oraz transakcji nabycia przez [...] sp. z o.o. w 2014 r. części mienia spółki [...] S.A. z siedzibą w [...].

¹ Dz.U. 1997 Nr 78, poz. 483 z późn. zm.

We wniosku postawiono Prezesowi UOKiK pytania dotyczące kwestii zgody Prezesa na opisane powyżej przejęcia oraz jakie konkretnie części mienia były objęte transakcjami. Zapytano również czy zbycie części mienia (jako zbycie zorganizowanej części przedsiębiorstwa) było każdorazowo poprzedzone podjęciem określonych uchwał w tym przedmiocie przez Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy? A także czy kwestia ta podlegała badaniu przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w ramach przedmiotowych postępowań. Wnioskodawca wniósł także o udzielenie odpowiedzi na pytanie, kiedy zostały podjęte uchwały Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy w zakresie przejęcia. Ponadto, wnioskodawca zażądał udostępnienia dokumentów, na podstawie których przeprowadzono ww. transakcje, tj. o udostępnienie umów i innych dokumentów związanych z przedmiotowymi transakcjami.

Prezes UOKiK – pismem z 30 marca 2015 r. – odpowiedział na powyższy wniosek. Poinformował wnioskodawcę o wydanych decyzjach dotyczących transakcji wskazanych we wniosku oraz ich dostępności na stronie BIP Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Wskazał też jakich placówek dotyczyła transakcja z [...] r., a w odniesieniu do transakcji z 2014 r. odwołał się do dostępnej na stronie BIP decyzji administracyjnej zawierającej w uzasadnieniu żądane informacje. Prezes UOKiK wyjaśnił także, jakie były podstawy zgłoszonych transakcji oraz wskazał, że nie ma on kompetencji do badania zgód korporacyjnych na przeprowadzenie transakcji.

W odpowiedzi dotyczącej uchwał Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy dotyczących przejęć organ poinformował wnioskodawcę, że nie posiada tych informacji. Ponadto, powiadomił wnioskodawcę, że dokumenty, o których udostępnienie wnosił nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej, a zatem nie podlegają udostępnieniu w trybie tej ustawy.

Po otrzymaniu takich informacji w dniu 14 kwietnia 2015 r. wnioskodawca, czyli Sp. z o.o. z siedzibą w W., złożył do organu pismo zatytułowane „Odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia [...] marca 2015 r. w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej”. Pismo zostało skierowane do Prezesa Rady Ministrów za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Powołując się na niedopuszczalność powyższego odwołania, Prezes UOKiK w dn. [...] maja 2015 r. wydał postanowienie wskazujące, iż w sprawie nie została wydana decyzja administracyjna.

W tej sytuacji Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 10 czerwca 2015 r. wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na bezczynność Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w przedmiocie rozpoznania wniosku z 10 marca 2015 r. o udostępnienie informacji publicznej. Zarzucając Prezesowi UOKiK naruszenie art. 1 ustawy z 6 września 2002 r. o dostępie do informacji publicznej² oraz art. 1 ustawy z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez uznanie, że postępowanie antymonopolowe w sprawie koncentracyjnej nie jest sprawą publiczną, a związane z tym postępowaniem dokumenty mają charakter prywatny, a nie są dokumentami publicznymi. A także nieudostępnienie stronie skarżącej informacji publicznej, w tym także akcjonariuszowi mniejszościowemu spółki, której działalności informacja publiczna dotyczy. Strona skarżąca zarzuca też Prezesowi UOKiK jego stanowisko, że nie zachodzą przesłanki do udostępnienia informacji w tym zakresie w postaci informacji publicznej

² T. j. Dz.U. 2015, poz. 2058 ze zm.

przetworzonej – podczas gdy przedmiotowe dokumenty dotyczą sprawy publicznej (tj. postępowania antymonopolowego w sprawie koncentracyjnej), a ponadto możliwe było udzielenie odpowiedzi na zadane przez skarżącą pytanie w postaci informacji przetworzonej z uwagi na jej szczególne znaczenie dla interesu publicznego, jakim jest ochrona konkurencji i konsumentów. Zarzucono również Prezesowi UOKiK nieudostępnienie stronie skarżącej informacji w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej oraz niewydanie w tym terminie decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej. A także błędne przedstawienie stronie skarżącej wyjaśnień, które w zasadzie sprowadzały się do odmowy udostępnienia informacji publicznej, w formie wiadomości mailowej z 30 marca 2015 r. oraz niewydanie przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzji w przedmiocie odmowy udostępnienia skarżącej wnioskowanych informacji publicznych.

Prezes UOKiK w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie, podtrzymując swoje wcześniejsze stanowisko.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, iż zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych³ w związku z art. 3 § 2 pkt 8 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi⁴ (dalej: ppsa) jest właściwy, aby rozstrzygać kwestie bezczynności organu. Jednakże skarga sp. z o.o. z siedzibą w W. oceniana pod tym kątem nie zasługuje na uwzględnienie. Dlatego też sąd uznał, iż organ prawidłowo ocenił i udzielił wnioskodawcy odpowiedzi na wniosek z dnia 10 marca 2015 r. w części, w której wniosek dotyczył informacji publicznych – udzielił ich wnioskodawcy, w pozostałym zakresie poinformował, że żądane dokumenty nie mają charakteru informacji publicznej, a stanowisko swoje w sposób logiczny i spójny uzasadnił. Zatem uznać należy, że nie pozostaje on w bezczynności, a skarga jako bezzasadna podlega oddaleniu.

III. Ocena wyroku

1. Ogólnie

Dokonując oceny glosowanego orzeczenia, należy odnieść się do przepisów ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, w której to zgodnie z art. 3 § 2 pkt 8 kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na bezczynność organów w przypadkach wymienionych w art. 3 § 2 pkt 1–4 tejże ustawy. W analizowanym przypadku skarga została złożona na bezczynność organu (Prezes UOKiK), który zobowiązany był zgodnie z art. 13 i 14 ustawy o dostępie do informacji publicznej (dalej: udip) – do udostępnienia informacji publicznej na wniosek skarżącego, czyli Sp. z o.o. z siedzibą w W. Skarga dotyczyła bezczynności Prezesa UOKiK, który zdaniem skarżącego w sposób nieprawidłowy i niekompletny przekazał mu informacje na postawione przez niego pytania. Zdaniem skarżącego, organ poprzez udzielenie odpowiedzi tylko na część pytań, które uznał za informację publiczną, oraz pozostawienie część z nich bez odpowiedzi, a jedynie z wyjaśnieniem, iż stanowią informacje prywatną – uznał, iż dopuścił się on bezczynności.

³ T.j. Dz.U. 2014, poz. 1647 ze zm.

⁴ Dz.U. 2012, poz. 270 ze zm.

Zgodnie z poglądami doktryny z „bezczynnością organu” mamy wówczas, gdy w prawie wyznaczonym terminie organ nie podjął żadnej czynności w sprawie lub gdy prowadził postępowanie w sprawie, jednak nie zakończył go wydaniem stosownego aktu lub nie podjął czynności w ogóle (Woś, Knysiak-Molczyk i Romańska, 2010, s. 110).

Zjawisko bezczynności organu administracji publicznej w płaszczyźnie teoretycznoprawnej nierozzerwalnie wiąże się z problematyką działań administracji publicznej, albowiem przeciwieństwem z założenia bezprawnego stanu bezczynności zawsze będzie określone działanie organu. Jeżeli nie będzie istnieć żadna forma działania, które może być podjęte przez organ administracji w określonej sytuacji w miejsce biernego zachowania, to wówczas w tym obszarze nie można mówić o bezczynności jako stanie nieczynienia czegoś (Miłosz, 2011, s. 35).

Sprawą wymagającą ustosunkowania się są także poglądy niektórych przedstawicieli doktryny, traktujących jako formę prawną działania administracji jej bezczynność oraz odróżniane od niej milczenie. Nie wdając się w polemikę co do możliwości zakwalifikowania jako formy prawnej działania powstrzymywania się przez administrację z podejmowaniem wykonywania zadań bądź kompetencji, należy wskazać, że nie może ono być traktowane jako przejaw aktywności. Przyjmując zatem, iż formę działania stanowi określone zachowanie, a więc aktywność podmiotów administrujących, pod znakiem zapytania stawiamy czy bezczynność, a więc brak zachowania, może być kwalifikowany jako forma działania. Kwalifikowanie bezczynności jako postaci działania administracji związane jest – jak się zdaje – z pragmatycznym podejściem do zagadnienia. Skoro bezczynność jako zjawisko jest dostrzegana przez prawodawcę, który przewiduje różne jej konsekwencje, to nie można tego zjawiska pominąć, mówiąc o formach działania administracji (Hauser, Niewiadomski i Wróbel, 2013, s. 4).

Wojewódzki Sąd Administracyjny, przeprowadzając analizę prawną skargi na bezczynność Prezesa UOKiK, stwierdził, iż skarga oceniana pod tym kątem nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie sądu Prezes UOKiK dokonał odpowiednich czynności materialno-technicznych, udzielając wnioskodawcy żądanej informacji. Nie można zatem traktować odpowiedzi Prezesa UOKiK jako stanu bezczynności. Gdyż pojęcie to w języku polskim tłumaczone jest jako „nic nierobiący, niemający żadnego zajęcia, bierny” – a w tej sytuacji trudno doszukać się takich przesłanek, które wskazywałyby na bezczynność organu. Dlatego też przychyliam się do stanowiska sądu oddalającego skargę, twierdzącego, iż jest ona pozbawiona podstaw do uznania.

Aby była możliwa dalsza analiza glosowanego orzeczenia, należy zbadać czy informacje, których żądał wnioskodawca są informacjami publicznymi. Dywagacje te należy rozpocząć od prawa do informacji, które gwarantują nam przepisy prawa zarówno międzynarodowego, jak i polskiego – na czele z ustawą zasadniczą. Tak więc prawo do informacji jest obecnie bez wątpienia postrzegane jako jedno z praw człowieka, należące do katalogu praw obywatelskich i politycznych. W doktrynie podnosi się, że jego właściwa realizacja wpływa pozytywnie na rozwój demokracji i stymuluje rozwój społeczeństwa obywatelskiego (Aleksandrowicz, 2002, s. 11). Bez wątpienia trzeba stwierdzić, iż prawo do informacji pozostaje ścisłym związkiem z zasadą jawności, w tym przypadku jawności administracyjnej, która jest pojmowana jako możliwość dostępu do informacji administracyjnych, czyli takich, które pozostają w dyspozycji administracji, a więc jej organów. Dlatego też z jednej strony nakłada ona na organy obowiązek „ujawniania informacji, komunikowania, rozpowszechniania, dostępu do dokumentów,

wiadomości, wszelkiego rodzaju informacji, w granicach prawa”, a z drugiej zaś – tworzy prawo zainteresowanego domagania się od administracji realizacji powyższego obowiązku (Górzyńska, 1999, s. 15).

Szerokie ujęcie prawa do informacji ma ogromne znaczenie. Świadomy udział obywateli w życiu społeczeństwa i państwa jest nieodzowny w systemie demokratycznym, a zakres tego udziału zależy w ogromnym stopniu od kultury politycznej oraz stanu wiedzy zbiorowości o problemach narodu i państwa. Łączy się to także z postulatem tworzenia społeczeństwa obywatelskiego. Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z 11 kwietnia 2005 r.⁵ trafnie zauważył, że prawo to „ma na celu umożliwienie obywatelowi realnego udziału w życiu publicznym, ale także służy jawności życia publicznego, określanej potocznie jako przejrzystość działań władzy publicznej oraz osób wykonujących zadania tej władzy. Prawo to służy także do sprawowania kontroli obywatelskiej nad funkcjonowaniem władzy publicznej” (Bidziński, Chmaj i Szustakiewicz, 2010, s. 8).

Prawo dostępu do informacji publicznej obejmuje prawo żądania udzielenia informacji o określonych faktach i stanach istniejących w chwili udzielania informacji, nie zaś o nie zmaterializowanych w jakiegokolwiek postaci zamierzeniach podejmowania określonych działań⁶.

2. Informacja publiczna

Uszczegółowieniem, skonkretyzowaniem prawa do informacji zawartego w art. 61 Konstytucji RP jest ustawa o dostępie do informacji publicznej. Ustawa ta ma wskazać uprawnienia, które składają się na to prawo oraz jednostki zobowiązane do realizacji tych uprawnień. Ustawa jest ustawą ustrojową, gdyż rozwija i precyzuje konstrukcyjną zasadę, że informacja publiczna jest jawna, a więc dostępna poza sytuacjami ograniczenia jawności w drodze ustawy lub w związku z ochroną prywatności. Jednocześnie wyznacza zakres jawności informacji publicznej oraz prawo dostępu do tej informacji w porządku prawnym RP.

Zapisane w art. 1 ust. 1 udiip pojęcie informacji publicznej stanowi, iż jest nią „każda informacja o sprawach publicznych”. Łatwo zauważyć, iż ze względu na brak precyzyjności i niedookreśloność definicji będzie sprawiała ona wiele problemów dla osób stosujących prawo, a nie powinno tak być, gdyż zgodnie z zasadami techniki legislacyjnej przepisy należy redagować w taki sposób, aby „dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy”⁷. Dlatego też wielu znawców tematu podejmowało się prób wyjaśnienia i sprecyzowania tego pojęcia i tak np. M. Jaśkowska twierdzi, iż „art. 1 ustawy niczego nie wyjaśnia, a jej art. 6 ma charakter przykładowy”, a skoro niemożliwe jest zdefiniowanie informacji publicznej na gruncie przepisów udiip, należy posłużyć się art. 61 Konstytucji RP (Jaśkowska, 2002, s. 29).

W. Taras twierdzi natomiast, że informacja przekazywana obywatelom to oświadczenie wiedzy funkcjonariusza organu administracji państwa albo innego podmiotu administracyjnego, dotycząca określonych stanów faktycznych, stanu prawnego czy wynikających z nich konsekwencji prawnych. Takie oświadczenie wiedzy nie wywołuje bezpośrednio żadnych skutków prawnych,

⁵ Zob. uchw. NSA (7) w Warszawie z 11.4.2005 r., I OPS 1/05, OSaIWSA 2005, Nr 4, poz. 63

⁶ Wyr. NSA z 20.06.2002 r., II SAB 70/02.

⁷ Por. § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20.06.2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej (Dz.U. Nr 100, poz. 908).

lecz może mieć wpływ na realizację pewnych uprawnień lub obowiązków odbiorcy informacji czy też osób trzecich (Taras, 1992, s. 21).

Zakres przedmiotowy pojęcia „informacji publicznej” został rzeczowo rozwinięty w art. 6 udip i tak wprowadza on przykładowy katalog informacji i dokumentów stanowiących informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 udip. Jego podstawową funkcją jest wskazanie najbardziej typowych kategorii informacji publicznych. Stanowi on nie tylko niezbędną konkretyzację postanowień art. 1 ust. 1 udip i doprecyzowuje zakres przedmiotowy udip, ale także ułatwia wykładnię przepisów udip w kontekście regulacji art. 61 Konstytucji RP, której jest równocześnie rozwinięciem (Jabłoński, 2002, s. 229).

Definicji informacji publicznej dokonywały sądy różnych instancji, warto przytoczyć kilka z znaczących orzeczeń. Według wyroku WSA w Warszawie z 1 września 2006 r. informację publiczną stanowi nie tylko treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej, lecz także treść wystąpień i ocen przez nie dokonywanych, niezależnie do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Informacją publiczną będą więc dokumenty bezpośrednio zredagowane i technicznie wytworzone przez organ administracji publicznej, ale przymiot taki będą posiadać także te, których organ używa do zrealizowania powierzonych prawem zadań, nawet gdy prawa autorskie należą do innego podmiotu⁸.

Innej definicji dokonał wyrokiem z 31 sierpnia 2005 r. WSA w Warszawie, który za „informację publiczną” uważa każdą wiadomość wytworzoną przez szeroko rozumiane władze publiczne, a także inne podmioty, które tę władzę realizują bądź gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa, w zakresie tych kompetencji. Informację publiczną stanowi więc treść dokumentów urzędowych czy wystąpień i ocen dokonywanych przez organy władzy publicznej, niezależnie do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. W tym znaczeniu informacje publiczne mogą się odnosić do osób prywatnych⁹.

WSA w Warszawie w orzeczeniu z 18 listopada 2004 r. uważa, że informację publiczną stanowi więc treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej, treść wystąpień i ocen przez nie dokonywanych, niezależnie do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Informacja publiczna dotyczy więc sfery faktów¹⁰.

3. Podmioty zobowiązane do udzielenia informacji

Podstawowy katalog podmiotów zobowiązanych do udostępnienia informacji publicznej został wskazany w art. 4 ust. 1 udip. Przedmiotowym obowiązkiem są objęte władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne. Jakkolwiek katalog podmiotów objęty art. 4 ust. 1 udip jest stosunkowo rozbudowany i szczegółowy, to ma on charakter jedynie przykładowy, na co wskazuje zwrot „obowiązane są (...) w szczególności (...)”. Pomimo że katalog podmiotów zobowiązanych do udostępnienia informacji określony w art. 4 ust. 1 udip nie jest enumeratywny, to jego zakres jest stosunkowo szeroki i koresponduje z zakresem pojęcia informacji publicznej (Kłaczyński, 2003).

Warto zauważyć, iż przepis art. 4 ust. 3 udip zawiera zasadę zobowiązującą do udostępnienia informacji publicznej podmioty, które są faktycznie w jej posiadaniu.

⁸ Wyr. WSA z 9.01.2006 r., II SA/Wa 2043/05.

⁹ Wyr. WSA z 31.08.2005 r., II SA/Wa 1009/05.

¹⁰ Wyr. WSA z 18.11.2004 r., II SAB/Wa 166/04.

Sposób udostępniania informacji publicznej został sprecyzowany w art. 8 udidp, gdzie założono, iż podstawowym sposobem udostępniania informacji publicznej jest jej ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej oraz udostępnienie za pośrednictwem sieci teleinformatycznej. Kolejnym sposobem (w sytuacji gdy nie ma pożądaných informacji w BIP) jest złożenie wniosku, które obliiguje organ do określonych obowiązków. Tak więc organ powinien zbadać czy dana informacja jest informacją publiczną i albo jej udzielić w terminie 14 dni (art. 13 udidp), albo odmówić jej udostępnienia (art. 16 ust. 1 udidp) lub też posiada możliwość umorzenia postępowania (art. 14 ust. 1 udidp). Warto pamiętać, iż udostępnienie informacji na wniosek następuje w formie czynności materialno-technicznej (art. 10 udidp), natomiast odmowa udzielenia żądanej informacji i umorzenie postępowania wymaga wydania decyzji (art. 16 ust. 1 udidp).

IV. Podsumowanie

Rozstrzygnięcie przyjęte przez WSA w Warszawie należy uznać za trafne. Trudno się nie zgodzić z tezami postawionymi przez sąd. Bezzasadne natomiast są zarzuty podniesione w skardze na bezczynność w rozumieniu art. 3 § 2 prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, gdyż organ Prezes UOKiK, udostępnił skarżącemu wszystkie informacje, które uznał za publiczne, a także wskazał, gdzie należy ich szukać (strona BIP UOKiK). Wyjaśnił natomiast, iż kwestie związane z podstawami transakcji (porozumień), kwestie z podejmowaniem uchwał przez Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy nie stanowią informacji publicznej, dlatego nie podlegają udostępnieniu. Dokumenty i umowy, których domaga się wnioskodawca zostały utworzone przez podmiot prywatny, który nie realizował żadnych zadań publicznych. Sąd zgodził się z organem w kwestii braku kompetencji Prezesa UOKiK w zakresie badania zgód korporacyjnych na przeprowadzenie transakcji. Warto nadmienić, iż wniosek (którego upublicznienia domaga się skarżący) o wszczęcie postępowania antymonopolowego w sprawie koncesji nie ma charakteru informacji publicznej. Informacji publicznej nie będzie też stanowić pozew złożony w sprawie cywilnej, gdyż dotyczy sprawy indywidualnej.

Aleksandra Kędzior

asystentka w Katedrze Nauk o Administracji

Wyższa Szkoła Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie

e-mail: akedzior@wsiz.rzeszow.pl

Bibliografia

- Aleksandrowicz, T.R. (2002). *Komentarz do ustawy o dostępie do informacji publicznej*. Warszawa: LexisNexis.
- Bidziński, M., Chmaj, M. i Szustakiewicz, P. (2010). *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*. Warszawa: C.H. Beck.
- Chmaj, M. (2002). Pojęcie i geneza wolności i praw człowieka. W: M. Chmaj (red.). *Konstytucyjne wolności i prawa w Polsce, t. I, Zasady ogólne* (s. 11–13). Kraków.
- Górzyńska, T. (1999). *Prawo do informacji i zasada jawności administracyjnej. Orzecznictwo Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz Trybunału Konstytucyjnego*. Kraków: Zakamycze.

- Hauser, R., Niewiadomski, Z. i Wróbel, A. (red.). (2013). *Prawne formy działania administracji. System Prawa Administracyjnego* (t. 5). Warszawa: C.H. Beck.
- Jabłoński, M. (2002). Wejście w życie ustawy o dostępie do informacji publicznych. *Acta Universitatis Wratislaviensis – Przegląd Prawa i Administracji*, 2396.
- Jaśkowska, M. (2002). *Dostęp do informacji publicznych w świetle orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego*. Toruń: TNOiK.
- Kłaczyński, M. (2003). *Dostęp do informacji publicznej. Komentarz*. Warszawa: LEX/el.
- Miłosz, M. (2011). *Bezczynność organu administracji publicznej w postępowaniu administracyjnym*. Warszawa: Wolters Kluwer.
- Sokolewicz, W. (2005). Komentarz do art. 61 Konstytucji RP. W: L. Garlicki (red.), *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz* (t. IV). Warszawa: Wydawnictwo Sejmowe.
- Taras, W. (1992). *Informowanie obywateli przez administrację*. Wrocław–Warszawa–Kraków: Ossolineum – Zakład Narodowy im. Ossolińskich.